

Havfrúgvín og kongasonurin...

(Framhald frá 3. síðu)

bukkar seg niður at tæka vatnið, sær hon andlitid á tí vökru Singorru spegla sær í keldun; og heldur við vera sitt eigna andlit, hon sær. Glæð og ovfarin slær hon hendurnar saman og sigur:

»Eri eg vorðin so vökur, hóskar tað ikki longur at vera heima og siggja blindá faðir mínum til góðir.«

Við hesum orðum blakaði hon vatniliðið frá sær og rýmdi.

Men Singorra fór niður úr trænum, tók vatn í byttuna og fór heim í smáttuna til tann blindu mennin. Hon varð so góð við hann, sum var tað hennara egni faðir. Hesin gamli helt heldur ikki annað, enn at hetta var hansara eigna dóttur, hóast hon alt í einum var vorðin heilt órvisi í medferð og sinnalag.

Tað varð ikki leingi fyrr enn tað spurdist, at tann gamli, blindi maðurin átti eina dóttur, sum var so vökur, so vökur, at eingin var hennara líki. Hetta gjav hómennin inir eisini at hoyra. Teir seta sær nú fyrri at fáa at vita, um tað var satt, at henda gentan eisini var líka so stolt, sum hon var vökur. Teir gera nú av, at teir ein og ein skulu fara til hana, hildu um enn teir fingur durafjórðingin í fyrstani, myldist hon av umsiður.

Ein tíð liður. So fer fyrsti hómmaðurin at vitja Singorru. Hann kemur inn í smáttuna, setir seg at tala við gentuna og ganga henni tilhanda í hennara húsarbeiði. Tá ið leggingartíð kemur, vil hómmaðurin ikki fara avstað aftur, men biður um at sleppa at vera har um náttina. Singorra lætst at honka eftir. Men best sum er, sigur hon fyrri munnin sínum:

»Rætt var tað, nú gloymdi eg at lata úthúshurðina aftur.«

»Tað skal eg gera fyrri teg,« er hómmaðurin so bráður at svara.

Gentan er glæð við og takkar fyrri. Heldur við hómmannin hann fer út:

»Sig mær, tá ið tú hevur fingið í úthúshurðina.«

»Ja, nú haldi eg í úthúðina,« rópar hann.

Tá rópar Singorra:

»Hurð haldi kallí, kallur haldi hurð,«

til tann áljósa morgun.

Hómmaðurin verður nú fastur í hurðini. Tað nyttar einki, hvussu hann rykkir og skrykkir, har má hann standa til tann ljósa morgun. Tá ið ljóst er, sleppur hann umsiður leysur, og smgur sær heim til kongsgarðin sum flongdur hundur. Vit kunna ætla, at hann daldi fyrri hinum, hvussu illa honum hevði gingist.

Kvöldið eftir fer annar av hómmonnum at vita, hvussu fer. Hann kemur í smáttuna og setir seg at tala við gentuna, tekur hond í við henni við húsarbeiðinum. Tá ið leggingartíð kemur, rökist einki fyrri, at hann fer avstað aftur, men rekur fram undir at vera har í nátt. Singorra segði ikki nei, var fryntlig. Best sum er, sigur hon fyrri munnin sínum:

»Rætt var tað. Nú gloymdi eg at taka eitt plagg inn, eg legði á klettin uttanfyrri.«

»Tað skal eg gera,« er hómmaðurin so bráður at svara.

Gentan er glæð við og takkar fyrri. Heldur við hómmannin, hann fer út: »Sig mær, tá ið tú hevur fingið í klettin.«

»Ja, nú haldi eg í klettin,« rópar hann.

Tá rópar Singorra:

»Klettur haldi kallí, kallur haldi klettí«

til tann áljósa morgun.

Har verður so hómmaðurin standandi fastur til morgunin eftir. Tá ið áljóst er, losnar hann og smygur sær heim aftur til kongsgarðin, líka smoykin sum hin fyrri.

Kvöldið eftir fer triðji hómmaðurin at vita, hvussu fer. Tað gongur sum hjá hinum báðum; hann situr í smáttuni og talar blit við gentuna, vil fegin hjálpa við tí, hon hevst at í húsinum. Biður sleppa sær at vera har um náttina. Singorra játar. Tá ið songartíð er, sigur gentan fyrri munnin sínum:

»Rætt er tað, nú gloymdi eg at lata kálvin inn. Tað noyðist eg at gera.«

Nei, hann skuldi fara, sigur hómmaðurin beinan vegin.

Hon takkar fyrri beinasemið og sigur við hómmannin: »Kálvin er eitt sindur styggur. Sig mær, tá ið tú hevur fingið hendur á hann.«

»Nú havi eg hann,« rópar hómmaðurin og heldur í hana á kálvinum.

Tá rópar Singorra:

»Kálvin haldi kallí, kallur haldi kálvi,«

Riðið so og rennið yvir dalar og fjöll

til tann ljósa morgun.

Tað var ikki lagaboð, kálvin helt avstað við hómmanninum hangandi í hálum. Soleiðis tuskadust teir báðir ta liðlongu nátt. Tá ið áljóst var morgunin eftir, og hómmaðurin slapp leysur, var henn so deyðgvin og illa farin, at tað var nóg illa, hann knógvaði heim aftur í kongsgarðin.

Meðan hetta hendir, ganga kongur og drótning heima á borgini og tingas, um at fáa sonin gftan. Hann letur sær siga, fer burtur í eitt annað land at biðja um eina kongadóttur. Síðani verður gjørt

til brúðleyp, og alt er glæði og gaman á kongsgarðinum.

Men nú ein dagin ber tað so til, at kongasonurin er úti og koyrir við sínungru brúður. Tey koma framvið tí litla húsinum, har Singorra býr saman við tí blindu manninum. Í tí sama fáa rossini ein hvökk, verða olátað og bróta.

Har stand so kongasonurin og hans unga brúður farleys. Tey spyrja teir triggjar hómenninar, sum við eru, hvat nú er at gera. Teir samráddust sína millum bæði væl og leingi. So siga teir við kongasonin, at í hesum litla húsinum búið ein genta, sum hevði kunnað hjálpa teimum — um hon bura hevði viljað.

»Farið inn og spyrjið,« byður kongasonurin.

Teir triggjar hómenninar fara nú inn í smáttuna. Tann fyrsti biður læna sær úthúshurðina til akføl. Tann næsti biður læna sær plaggið. Á klettinum lá, til ábreiði og tann triðji biður læna sær kálvin til at spennast fyrri.

Hetta lænti hon teimum. Men eina trey legði hon við: at verða boðin í brúðleyp hjá kongasoninum. Tað var henpi játtað.

Hómenninar bjarna nú vognin saman sum best, teir kunnu, spennast kálvin fyrri og øll seta seg upp. Men best, sum tey seta í gongd skapast kálvin um til teir vala gongarar, akfølin til tann vakrasta akstól av verðini og ábreiðið til skarasta silkvogntjald, ið nýkar kongur kann ynskja sær. Síðani koyrdu kongasonin heim til kongsgarðin við sínungru brúður í øllum góðum.

Tá ið brúðleypsdagurin kom, læt Singorra seg í sitt fagasta skráð og fór til kongsgarðin. Hon skein av reyðargulli og dýrum steinum. Sjálf var hon so ovurvökur, at fólk undraðust og talaðu sína millum, at hon mátti vera kongadóttur.

Brúðleypsgestrirnir setast til borðs. Men øll hyggja at hesi fremmandu gentu, sum í vakurlieka ber av øllum, tey áður hava sætt. Tá ein lóta er gingin, tekur Singorra eina litla esku og letur upp. Úr eskuni komu triggjar smáfuglar og flugu yvir borðinum fram hagar ið kongasonurin situr. Tveir av fuglunum høvdu hvørt sitt gullkorn í nevinum, men tann triðji hevði gloymt sitt gullkorn.

Tá søgdu tveir smáfuglarnir við tann triðja:

»Nú hevur tú gloymt títt gullkorn, sum kongasonurin gloymdi í Singorru.«

Í somu løtu gekk mest sum eitt ljós upp fyrri kongasoninum, og hann mintist alt um hvussu hann hevði svikið sitt lyfti til unnustu sína. Hann stigur upp frá borðinum, tekur armarnar um Singorru og sigur:

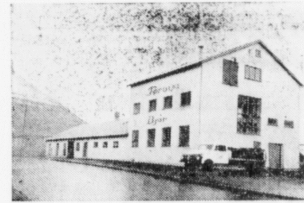
»Tær og ongum øðrum vil eg halda brúðleyp við, tí tú er mín rætta festimoy.«

Tá ið hetta hendí, varð mikið tumbul í salinum, og gestirnir vísu ikki, hvat teir skuldu hugsa. Men tá fór kongasonurin at siga frá øllum, sum hent var, líka frá tí degi, havfrúgvín tók hann, og til ta stund, Singorra hevði bjagað honum úr øllum vanda og ført hann heim aftur til landa.

Síðani varð tann fremmandi kongadótturin førd heim aftur til foreldur sínir. Men kongasonurin helt brúðleyp við tí vökru Singorru og tað í samfyllar tvær vikur. Tá ið faðirinn doyði, varð kongasonurin kongur og Singorra drótning. Tey livdu og ráddu í ríkinum í mong ár, umhildin av øllum íbúgvunum.

Heðin Brú týddi.

FØROYA BJÓR Happadráttur

Leygardagin hin 30/11 1963 varð trekt í FØROYA BJÓR happadráttinum.

Vinnarar vóru

Rannvá Jacobsen, Klakksvík, vann 1 gas

Anna Elisabeth Samson, Klakksvík, vann 1 dunnu

Elsa Hansen, Tórshavn, vann 1 dunnu

Sólrún Joensen, Klakksvík

Amanda Johannesen, Funning

Egil Frederiksberg, Srendir

Óli Lindenskov, Tórshavn

vunnu 1 ks. FØROYA BJÓR mineralvatn hvørt.

Mikudagin hin 11. desember 1963 varð trekt um bandupptaktarin, sum varð vunnen av

Jacob H. Isaksen, Selhegg, Klakksvík.

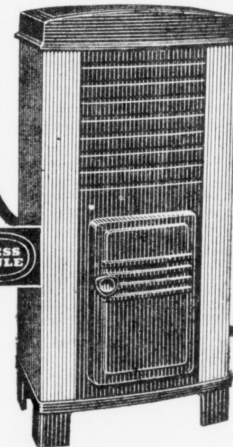
FØROYAR BJÓR takkar øllum, sum hava víst áhuga fyrri happadráttinum, og eru øll vælkomn at senda kapslar inn til happadráttin, sum heldur áfram komandi ár.

Við fara to æ heita á tev, sum komandi ár senda kapslar, um at pakka hvørt sett fyrri seg og seta týðuligt navn á.

GLEDILIG JÓL OG GOTT NYGGJÁR ynskir

Føroya Bjór

Stabil og billig varme
HESS-O-DAN
oliekamin 1262

Smukt emaljeret i to farver, der vil passe i enhver stue. Gennem en rude af ildfast glas kan man glæde sig over den flammende ild. Petroleum eller den billige gasolie kan bruges efter behag. Forbrændingen er perfekt, og kaminen er velegnet, hvor træforholdene ikke er særlig gode.

Pf. VALDEMAR LÜTZEN

Tórshavn — Tlf. 1020

NORÐOYA SPARIKASSI

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Sparikassin er opin kl. 10—12 og 14—16, leygardag 10—12½.

Lán verða givin móti veð í jørð og bygningum.

Renta av innskoti er 3½ % p. a. og av innskoti uppá uppsægn 4 % p. a.

ÚTVARPIÐ

Íkvöld: Úr ymsum heraðshornum, Tólkasmessudagur fyrri 50 árum síðani. Klassisk gramofonkonsert.

Jólaaftan: kl. 1500—1600: Jólaaftan á Bryggjubakka (fyrri bóm.) kl. 1615—1625: Jólaevangelíð (Hansina Rein lesur).

kl. 1640—1700: Hugleiðingar um jólini (Tummas Jacobsen). kl. 2300—2355: Jólaog. kl. 2355—0100: Mitnattarmessa í katólsku kirkjuni.

Jóladag: kl. 1030—1100: Havnar hornorketur spelir jólaog í Havnar kirkju. kl. 1500—1545: Jólaconsertin hjá Kristiliga sangkórinum. kl. 1545—1600: Upplæstur (Sverri Dahl).

kl. 1600—1615: Norskur ungdomur heilsar føroyskum ungdomi. kl. 1615—1650: Gleðiboðskapurin (Leikrit). kl. 1650—1700: Veðurtíðindi og tíðindini.

kl. 17—1820: Gudstænastu úr Havnar kirkju (beinleiðis).

Annar Jóladag: kl. 1400—1600: Desember-konsertin hjá Tórshavnar musikkskúla. Føroyskt sengo-program. Vit fara upp á gólv.

Friggiðadagin 27.12.63: kl. 0715—1800: Veðurtíðindi, morgun-læstur, tíðindi og tónleikur. kl. 1220—1250: Veðurtíðindi, tíðindi og tónleikur.

kl. 1830—2000: Veðurtíðindi og tíðindi. Marius Johannesen fyrilestur um Ivar Aasen.